

Sygn. akt II AKa 354/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA Grzegorz Salamon

Sędziowie SSA Jerzy Leder

SSA Marek Motuk

SSA Adam Wrzosek

SSO del.Katarzyna Capałowska (spr.)

protokolant st. sekr. sądowy Anna Grajber

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

przy udziale oskarżycieli posiłkowych D. S.

po rozpoznaniu dnia 4 marca 2020 roku

sprawy:

J. T.

urodzonego (...) w W.

syna R. i K.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora oraz oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 17 lipca 2019 r. sygn. akt VK 7/18

I. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. T. zmienia w ten sposób, że wymierza oskarżonemu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 28 lipca 2017 roku do dnia 4 marca 2020 roku;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, wydatkami za to postępowanie obciążając Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. (1) Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem.) zł zawierającą stawkę VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. T. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 354/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 17 lipca 2019 r o sygn. VK 7/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			W postępowaniu odwoławczym nie prowadzono postępowania dowodowego.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		W postępowaniu odwoławczym nie prowadzono postępowania dowodowego,			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	

	<p>1. Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył obrońca oskarżonego podnosząc:</p> <p>obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza art. 5 §2, art. 167, art. 193 § 1, art. 201, art. 410, 424 § 1 - 2 KPK jak również art. 6 KPK w zw. z art. 440 KPK, „ która polegała na dokonaniu ustaleń faktycznych w oparciu o niepełny materiał dowodowy wynikający przede wszystkim z błędów popełnionych przez organy ścigania podczas wykonywania czynności niepowtarzalnych, które to błędy przeniknęły do postępowania sądowego, podczas którego z urzędu nie dokonano oględzin bluzy oskarżonego, na której mimo upływu czasu mogły znajdować się ślady krwi pokrzywdzonej, a analiza ich lokalizacji oraz rodzaju mogła mieć wpływ na treść opinii kompleksowej biegłych dokonujących rekonstrukcji przebiegu zdarzenia, co mogło mieć wpływ na wywiedzione wnioski, które pozostawały w sprzeczności z ekspertyzą poligraficzną, przy czym wskazane błędy w zakresie poszukiwania, ujawniania, dokumentowania oraz interpretacji śladów obciążały wyłącznie organy ścigania co obligowało Sąd do poszukiwania innych dowodów, jak też wykorzystania znanych źródeł dowodowych, być może bezpośrednich, wnioskowanych przez obronę do ich pozyskania w postaci przesłuchania w trybie 185 a KPK małoletniej M. B. (2), w trybie art. 185 b KPK R. T., ustalenia oraz przesłuchania jako świadka kierowcy firmy (...) odwożącego M. B. (2) do siostry, które to osoby mogły mieć istotne wiadomości dla meritum sprawy, zwłaszcza</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	--	---

w zakresie winy oskarżonego, czego nie sprawdzono toteż oddalenie wniosków dowodowych realizujących obronę oskarżonego nie było zasadne, toteż orzeczenie oparto na niepełnym materiale dowodowym, niezyskanym mimo istnienia takich potrzeb przez organy państwa, a nadto motywy orzeczenia absolutnie nie odnosiły się do opinii poligraficznej pozostającej w sprzeczności z ekspertyzą kryminalistyczną, — medyczną, — biologiczną nie dokonują oceny istniejących w sprawie wątpliwości, arbitralnie przyjmują określoną, najmniej korzystną dla oskarżonego wersję, toteż orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwie, albowiem w jaskrawy sposób narusza prawo oskarżonego do obrony oraz rzetelnego procesu.

2. Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył również **pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego** podnosząc: **rażącą niewspółmierność kary**, a mianowicie kary **pozbawienia wolności** oskarżonego J. T. na okres **15 lat** podczas gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, stopień jego zawinienia, a także względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie kary surowszej; a nadto

rażącą niewspółmierność środka kompensacyjnego, tj. zadośćuczynienia na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. S. w kwocie 50.000,00 zł poprzez niedostateczne

	<p>uwzględnienie rodzaju naruszonego przez oskarżonego dobra, skali naruszenia i skutków, które owo naruszenie spowodowało, a tym samym orzeczenie kwoty zadośćuczynienia, która nie rekompensuje w pełni i nie w pełni łagodzi krzywdę doznaną przez oskarżycielkę posiłkową</p> <p>3. Przedmiotowy wyrok zaskarżył także prokurator podnosząc: rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec J. T. kary w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności za zarzucany mu czyn z art. 148 1 kk, podczas gdy okoliczności sprawy świadczące o stopniu winy oskarżonego i społecznej szkodliwości zbrodni godzącej w życie ludzkie, przy jednoczesnym braku skruchy, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za koniecznością orzeczenia wobec oskarżonego kary surowszej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1. Odnośnie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego dotyczących obrazy prawa procesowego skutkujących „dokonaniem ustaleń faktycznych w oparciu o niepełny materiał dowodowy”, stwierdzić należy, iż zebrane dowody i ich logiczna ocena dokonana przez Sąd Okręgowy wykluczają aby w zdarzenie z krytycznej nocy z dnia 27 na 28 lipca 2017 r. zaangażowane były inne osoby aniżeli pokrzywdzona i oskarżony J. T.. Z wyjaśnień samego oskarżonego</p>		

– tych składanych najbardziej spontanicznie w początkowej fazie postępowania przygotowawczego – nie wynika aby w zdarzeniu brały udział inne osoby poza oskarżonym i pokrzywdzoną Świadkowie D. T. i F. B. (potwierdzają to zeznania tychże świadków) spali już w zajmowanych przez siebie pokojach . Sytuacja, która zaskutkowała śmiercią pokrzywdzonej rozegrała się zatem w obecności li tylko oskarżonego i pokrzywdzonej A. B.. Jak zasadnie zauważył Sąd Okręgowy, D. T. zeznał konsekwentnie, nie tylko, że F. B. poszedł spać do siebie i nie uczestniczył w spotkaniu, ale że budził śpiącego F. B., szarpiąc go. Dodatkowo wskazać trzeba, że F. B. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji w tym samym momencie, w którym został zatrzymany oskarżony. Nie ujawniono żadnych śladów w pomieszczeniu zajmowanym przez F. B., z których mogłoby wynikać, że świadek ten przemieszczał się. Analizując jedną z ostatnich wersji zdarzeń podanych przez J. T., że F. B. popchnął matkę stojąc za nią z tyłu, a ona upadając doznała stwierdzonych obrażeń, należałoby równocześnie dać wiarę temu, że rana u A. S. powstała w wyniku nadziania się przez nią na jakiś ostry, ostrokończysty przedmiot. Tymczasem w świetle wiarygodnych opinii biegłych taki mechanizm powstania rany jest nieprawdopodobny. Wobec tego, twierdzenia oskarżonego jakoby sprawcą zabójstwa, czy też ewentualnego popchnięcia A. S., był F. B. są zupełnie niewiarygodne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd pierwszej instancji dokonując analizy zebranych dowodów

rzeczowych i przedstawionych opinii biegłych wykluczył zasadnie , aby do zdarzenia doszło na skutek nieszczęśliwego wypadku (np. aby pokrzywdzona upadła na rozbity fragment szkła).Sąd pierwszej instancji dostrzegł niedostatki prowadzonego postępowania przygotowawczego w zakresie zabezpieczenia dowodów, jednakże inne dowody i ich analiza przeprowadzona podczas postępowania rozpoznawczego i wyrokowania wykluczyły wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego. Pierwsza opinia biegłych sporządzona po przeprowadzeniu sekcji zwłok A. S. wykluczyła, aby mogło dojść do zranienia w taki sposób jaki sugerował; oskarżony w swych wyjaśnieniach. Kolejne opinie biegłych wnioski te potwierdziły. Aby stwierdzić, że w obrębie miejsca zdarzenia brak było takiego przedmiotu, który mógłby spowodować, co sugerował oskarżony, przypadkową ranę zlokalizowaną na szyi u pokrzywdzonej. Biegli wskazali, między innymi na to, że zarówno przebieg kanału tej rany i brak jakichkolwiek śladów w jej brzegach świadczy o tym, że nie mogła powstać od odłamków szkła. Należało również zwrócić uwagę na to, że na brzegach stolika i na wierzchniej części stolika stojącego na tarasie brak było śladów krwi, czy też innych śladów, które potwierdzałyby jedną z wersji podawanych przez oskarżonego o upadku pokrzywdzonej na ten stół, w oparciu o wiarygodne zeznania świadków, opinie biegłych, a także dokumentację medyczną, którą Sąd dysponował, a która dotyczyła A. S. brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że pokrzywdzona w dacie zdarzenia

miała zaburzenia równowagi. czy znajdowała się w stanie zaburzenia równowagi, który wywołany byłby jednoczesnym spożywaniem alkoholu i przyjmowaniem leków. Argumenty te niweczą zarzuty obrazy prawa procesowego formułowane przez obrońcę w zarzutach apelacyjnych. Przedstawione opinie przez biegłych są pełne i logiczne a zebrany materiał dowodowy pozwolił na wykluczenie innej wersji zdarzeń aniżeli ta, która znalazła odzwierciedlenie w czynie przypisanym oskarżonemu. Nie budziło przy tym wątpliwości, że w toku postępowania nie zidentyfikowano konkretnego narzędzia, którym został zadany A. S. cios. Jakkolwiek dokonano przeszukania terenu posesji, jednakże nie odnaleziono takiego noża, który spełniałby indywidualne cechy narzędzia skutkującego obrażeniem pokrzywdzonej. (k.18 – 20, 22 – 24). Zabezpieczono, choć nie przebadano, szereg noży różnego rodzaju. (k. 696 – 698). Te wszystkie okoliczności nie uszły uwagi Sądu pierwszej instancji, jednakże nie wpłynęły one na niemożność ustalenia, że J. T. posłużył się narzędziem, którego warunki może spełniać nóż.

Także fakt, iż w toku postępowania przygotowawczego i rozpoznawczego nie przesłuchano małoletnich dzieci tj. R. T. i M. B. (2) a także nie ustalono kierowcy firmy (...) (który odwoził małoletnią M. B. (3) do rodziny matki) nie stanowił o wadliwości wniosków wyciągniętych na podstawie innych dowodów w postępowaniu rozpoznawczym. Podkreślić należy, iż w chwili zdarzenia razem z młodszym rodzeństwem przebywali D. T. z R. T. i F. B. z M. T.. Dostępność ww. dowodów ze źródeł

osobowych była znana na etapie postępowania rozpoznawczego i przygotowawczego a możliwe wersje zdarzeń zostały przeanalizowane przez Sąd Okręgowy. Dodatkowo stwierdzić należy, iż normy zawartej w art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Sam fakt, że tak dokonana ocena dowodów nie satysfakcjonuje autora omawianej apelacji nie oznacza, że jej kwestionowanie należy uznać za skuteczne, zwłaszcza że skarżący nie przedstawia przekonujących i merytorycznych argumentów podważających dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów. Podobnie jeśli chodzi o zarzut obrazy art. 167 kpk – należy przeprowadzać w postępowaniu karnym tylko takie dowody, które mogą być przydatne dla ustaleń faktycznych i w zakresie których można potwierdzić lub zaprzeczyć aby zostały spełnione przesłanki czynów zabronionych.

2. Odnośnie wymierzonej kary Sąd odwoławczy podzielił argumentację prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela, że kara 15 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu za popełniony czyn z art. 148 §1 kk była karą rażąco niewspółmierną gdy znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, stopień jego zawinienia (ustalony zamiar bezpośredni), a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do skazanego oraz prewencji ogólnej, tj. kształtowania

świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniały wymierzenie kary surowszej. W kwestii natomiast wysokości zasądzonego środka kompensacyjnego na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. S. w kwocie 50.000,00 zł, Sąd odwoławczy uznał istotę tego roszczenia za zasadną, jednakże z uwagi na krąg osób uprawnionych, doszedł do przekonania, iż dochodzenie tego roszczenia w szerszym kształcie winno mieć miejsce w postępowaniu cywilnym. Sąd Okręgowy miał na uwadze, miarkując wysokość orzeczonej kwoty, że będzie ona stanowiła pewną wymierną rekompensatę dla oskarżycielki posiłkowej.

Wniosek

1. Obróńca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego z powodu braku dostatecznych dowodów winy lub uchylenie orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

2. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzez orzeczenie odpowiednio:

. w punkcie I — kary dożywotniego pozbawienia wolności wobec oskarżonego J. T.;

. w punkcie III — kwoty 200.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia od oskarżonego J. T. na rzecz oskarżycielki posiłkowej D. S..

3. Prokurator wniósł o orzeczenie wobec oskarżonego kary 25 lat pozbawienia wolności.

niezasadny (ad.1)

częściowo zasadny (ad.2)

zasadny (ad.3)

Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

1. wniosek zawarty w apelacji obrońcy o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie lub uchylenie orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji okazał się być niezasadny wobec przyczyn szerzej opisanych w części 3 uzasadnienia a dotyczącej formułowanych zarzutów wobec orzeczenia. Zebrane dowody i przeprowadzona logiczna ich analiza wykluczyła inny przebieg zdarzeń, aniżeli sprawstwo oskarżonego.

2. wniosek złożony przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej okazał się zasadny w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego. W zakresie dotyczącym środka kompensacyjnego orzeczonego na podstawie art. 46 §1 kk Sąd odwoławczy nie podzielił wywodów apelacji, uznając, iż istota tego środka w postępowaniu karnym jest pewna rekompensata, która w wypadku czynu niedozwolonego – zabójstwa człowieka nigdy nie będzie odpowiadała wyrządzonej krzywdzie jako wartość wyrażona w kwocie pieniężnej. Nadto dochodzenie roszczeń w tym zakresie może być wykonywane w ramach postępowania cywilnego, zwłaszcza, że osobą uprawnioną jest nie tylko oskarżycielka posiłkowa ale i inne dzieci pokrzywdzonej.

3. wniosek prokuratora dotyczący zmiany wyroku i orzeczenia wobec oskarżonego J. T. kary 25

lat pozbawienia wolności okazał się zasadny. Aby nie powtarzać argumentacji dalsza część rozważań zostanie przedstawiona w części 5.2. uzasadnienia.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p><u>1.</u></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p><u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><i>Orzeczenie o karze pozbawienia wolności dotyczącej oskarżonego J. T. za czyn z art. 148 §1 kk.</i></p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy może ingerować w wysokość orzeczonej kary jedynie w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica</p>	

pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji (15 lat pozbawienia wolności) a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k., przy czym na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 22 do art. 438, str. 463, tom II). W przypadku niniejszej sprawy Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, iż okolicznością łagodzącą przemawiającą na korzyść oskarżonego była jego dotychczasowa niekaralność. Jednak inne okoliczności takie jak, zamiar bezpośredni jakim kierował się oskarżony i dokonał ciosu nożem, fakt iż jego ofiarą stała się osoba nieprzypadkowa, ale którą znał, o której wiedział, że osieroci trójkę dzieci, w tym kilkuletniej córkę, wiedział też o już trudnej sytuacji bytowej i życiowej dzieci, ale przede wszystkim obserwował na co dzień silne więzi z nimi jako matki i opiekunki lecz to nie powstrzymało go to od realizacji zabójstwa. Te okoliczności przedmiotowe i podmiotowe, rozmiar ujemnych następstw przestępstwa miały wpływ na wymiar kary 25 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego z jednoczesnym względem na sytuację życiową oskarżonego a także względy prewencji ogólnej. Jednocześnie uwzględniając podaną wyżej okoliczność łagodzącą, Sąd Apelacyjny uznał, iż, kara dożywotniego pozbawienia wolności, byłaby karą zbyt surową. Oskarżony nie był dotychczas karany, powinien więc w ocenie Sądu dostać szansę na zmianę swojego zachowania i w późniejszym okresie – na powrót do społeczeństwa.

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Kosztami postępowania został obciążony Skarb Państwa na podstawie art. 624 kpk z uwagi na sytuację rodzinno – majątkową oskarżonego oraz ograniczenie możliwości

	zarobkowania z uwagi na orzeczoną karę pozbawienia wolności.
--	--

7. PODPIS
Grzegorz Salamon
Jerzy Leder M. A. W. Katarzyna Capałowska

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator; pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego; obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Orzeczenie o karze (prokurator, pełnomocnik osk. posiłkowego) , środkiem kompensacyjnym (pełnomocnik osk. posiłkowego), orzeczenie o winie (obrońca)	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie (wniosek alternatywny)	# zmiana